

презъ нощтъж, кажи ми го, Петко, кажи ми го за да тя обвя въ моятъ клашникъ (чепкенъ). Цѣлуни тейка си, и искай му прошкж за гдѣто ся показа като лоше момче. Кажи чи това нѣма вече да ти ся случи, никога! никога, чуешъ ли?

— Да, да, съ условіе чи азъ всякога ще не пълнявамъ волѣтъж му, ей? Казá Германъ като истрываше очитѣ на малкійтъ съ крыжтъж си: ахъ! Марійке, ты ми разваляшъ това лудо и непослушливо момче! . . . И наистинж, ты си едно много добро момиче, Марійке. Азъ не зная за що ты не ся услови за овчаркж при насъ на минжлыитъ Ивановъ день. Ты бы ся погрижила за дѣцата ми и азъ быхъ предпочелъ да ти дамъ еднж добрж заплатж за да ги гледашъ, отъ колкото да ходя сега да трѣся женж, която ще помысли може бы чи ще мя благодари много, само ако ги не мрази.

— Не треба да гледамы така работытѣ само отъ лошжтъж имъ странж, отговори Марійка, като държѣше юзджтъж на коньтъ, когато пакъ Германъ туряше сына си отъ предъ на самарьтъ постеленъ съ козѣж кожж: ако жена ви не обыча дѣцата, вый ще мя земнете до годинж на вашж службж, и, бждете спокойны, азъ ще ги развеселя така добрѣ щото тѣ да не усѣтятъ отъ нищо.